

Множество ранни ромски имигранти на Балканите (например в Сърбия) съумяват да се интегрират в обществото, като подобно на други етнически малцинства често формират собствени квартали в градовете и се специализират в ограничен брой занаяти. Най-обичайната ранна схема на заселване в Словакия през XIV и XV в. е около феодалните замъци. Често се откриват споменавания на роми - музиканти и железари към замъците, още по-разпространен занаят е войнишкият, а унгарските крале се изказват благосклонно за ромските отряди през 1476, 1487, 1492 и 1496 г.

Не всички роми усядат, тъй като изворите от XV в. говорят за номадски групи, които преживяват от предсказване на бъдещето, магически изцеления и кражби. Социалната диференциация сред ромите е крайно изострена още при първата им поява в Словакия, защото докато едни водят несигурния живот на разбойници в горите, други търсят служба и защита при властващите благородници и имат щастието условията да позволяват техните умения да бъдат използвани. Въпреки това изолацията на всяка новозаселила се ромска група от словашкото и унгарското селячество ги прави уязвими за манипулации от страна на техните защитници, ситуация, която феодалните господари не се колебават да експлоатират.

През 1514 г. голямо унгарско селско въстание е потушено от пфалцграф Ян Заполски. Селският водач е жестоко екзекутиран - бил качен на нагрят железен трон, а на главата му била поставена нажежена до червено желязна корона. Тези инструменти за мъчения били изковани от група ромски ковачи.

По-късно (1526 г.) Заполски се проявява като несполучлив претендент за унгарския трон и за да си отмъсти на словашките градове, подкрепили неговия опонент, използва роми за запалването (през 1534 г.) на четири важни източнословашки града. Няколко подпалвачи роми са заловени и